

89

ZRCADZO
VCDVO

JANA CEIKRAIOVÁ

A N A J

I.

Pobledlý měsíc na mase,
milanec zpítý vínem,
tvé kráse, Anaj, kořím se
půlnočním baldachýnem.

Tvé nahé tělo vůči syčce,
i jasmín voní po tobě,
ty ale spíš, máš těžká víčka,
těžká jak květy na hrobě.

II.

Prostíh mi, Anaj, moji lásku,
odpuť mi, že chci s tebou být,
nesu ti v dlaních sedmikrásku,
tak nahněvej se na můj cit.

Neslob se, neslob na mou něhu,
na vroucnost mou se neslob, prosím,
nesu ti v dlaních vločku sněhu,
nepřehlížej jí zraky kosyňu.

III.

Když mě, má Anaj, políbíš,
jak žhavý blesk by projel mou.
Kned starou ránu rozjitříš
po první lásce zhojenou.

Jak kapka krve tvé rty okrápí
mou tvář i ruce o pokerou,
která tak dojívá a trápí,
až zdá se srdce operou.

IV.

Na tisíc plamínek ohnivých kadeří
zažehle srdce mé a vím, že uhoří.
Kde jednou dotkl se plamenů vlasů tvých,
navždy je popálen v srdci, ne na dlaních.

Ten rozžhavený proud, co k ramenům ti stéká,
vroucího magnetu běsnící sopky žeka.
Zařítá se oslepen té rudé záře krásou
a mučen tuším být kadeří rusovlasou.

V.

Když tvoje jméno vyslovím,
umlknou ptáci v korundách,
jak rajskou hudbou okouzlení,
by jal je sbežné úcty strach.
I já se jménu pokařím
jež v sobě skrývá lásky prach.
Pak pro mne spása víc už není,
snad teprve až na mardách..

VI.

Tvé oči - popel šedivý,
jenž v žáru ohně zrozen byl.
A stále víc byl řežavý,
čím víc jsem do něj vodu lil.

Pohledem chladným mrazivým
chtěl uhasit jsem jisker vich.
Však pro slzy nic nevidím,
jak pálí popel v očích svých.

VII.

Počítám dny a hodiny,
kterými čas tě ke mně vrací.
Chráním jež jak šperk rodinný,
jak starý vzácný předmět hrací.

Vteřina, co nás zase spojí,
je mi nad perly z korun králů.
Ba víc, vždyť vím, že radost dvojí,
nou i tvou halí ve svém žalu.

VIII.

Anaj, jsi půvabná, když spíš,
krásnější až se probudíš.

Ze všeho ale nejsladší,
když políbím tě na oči.

A potom tajně, kde je stín,
tvoje rty s chutí ostružin

umučím láskou do krve,
jak miloval bych poprvé.

IX.

Přijď ke mně krásná Anaj čnes!
Je těžká nocí smuta.

Přijď! Srdece - slávik klopotá,
rozsvítíš tajemný můj les.

Svou lásku dám tvým pažím bílým.
Bez nich je náruč prázdnota.

Přijď! Vábi smysla náhota,
ať touhou k tobě nesešílám.

PAVEL KUKAL

M R T V Á T R A Ť

Jsem doposud čas neznámý
jak budoucnost všech mrtvých tratí.

Leccas se v proudu reků stratí
i s přednostai, i s chybnai.

Bráče zná kovem jako hřeb
z tratí, jež dávno cíle nemá.
Je mrtvá, hluchá, stichle němá,
z dšněvu stal se prázdný škleb.

Voda si strouhy vyrývá
v náspech, jež kryje ostružina,
propadlé mosty, sedlá hlína,
zbyla jen touha palčivá.

Opět vše stavět, budovat
uaklou píseň zahrát znovu
kladivem vrátit hlasy kovu
at oživí se mrtvá trať.

LETNÍ NOC

Slavíme ticho pod oblaky
v jezerních vlnách bílá těla
jak hvězdy, které svítí z dálky.
Je to jen hra, však příliš smělá.

Noc se až do hvězd svlékla z mraků
šál z mlhovin má kolem pasu
a rosa padá do bodláků.
Černě, stříbro, zlato - barvy času.

Noc bez ohně je vědycky tmavá,
jen cosi tušíš v hvězdném třpytu.
Něco nám bere, něco dává
a můžeš toužit po blankytu.

SLAVNOSTI NOCI

Někdy se pozdě vracím domů
a noc mě drží v objetí.

Te svátky jsou ve stínu stromů,
jež nikde jiný nesvětí.

Svět zatím smírá od úzkosti,
i když má hvězdy nad sebou.

Noc, která mě svou láskou hostí
nechala běžet připeř se svou.

Tak koně černí, koně bílí
dávno své Vozy opustili
a svět se přece teďí dál.

Za nocí, kdy tě přejde tíseň
obstáhne všechno jedna píseň
radost i smutek, smích i žal.

Č E K Á V Á N Í

Bílými květy kvete bez
a stejnou barvou ráže plané.

Jeden z nich utrhnout se stžes,
dokud čas pravý nenastane.

Hory a doly, černý les.
Jsem v lese lásky na čekání.

Mám žízeň, k tomu hlad jak pes,
jehličí v botách nasypané.

Sluneční ketouč do vod kles
a přece oheň v srdci plane.

Sám sobě dávám černý bez
a svojí lásku ráže plané.

S T U D N A

Nic nezůstalo z myslivny,
jen studna docud' vodu dává
a připomíná staré dny,
záhry času překonává.

Okovem se dno vyzvedni
pár hvězd, co dovnitř napadaly.
Zhasnou dřív, než se rozední
studem, že k pádu svést se daly.

Zařinčel řetěz kovový
a nocí světlo proběhlává.
Už nejsem ničím staré dny
jen láska, která vodu dává.

Ze sbírky Dívky káin

DOPIS KOMISI

Seděl jsem v horuckém kostele, místo kázání poslouchal informace o církvi a chvílema jsem přece jen myslel víc na sochy Matyáše Bernarda Prauna a musel jsem myslet i na to, zda jim ještě někde pomůže, zda ještě někde stihne zachránit nádherný kostel Sv. Mikuláše na Herkách, kostel poškozený i při mši do šera - protože těch patnáct farníků v lavicích /kde by se jich tu tolik vzalo! / nemá ani na osvětlení kostela, do něhož už dneska teče. Vzpomněl jsem si hned také na ruiny kostela v nedalekém Jizerním Vtelně, když jsem přelezl zeď kolem stráncovského zámku, zjistil, že zámek je sirotčincem, smutně odešel brancou a po ne mnoha krocích narezal na už jen zbytky zdi, které přece ne tak dávno nealy klenbu. Jako bych stál mezi námi zříceného Dianzenhoferova chrámu na Malostranském náměstí. Však není to jediné -

Ne jenom naše děkanství je bez děkana, bez kněze, ne jenom děti našeho sídliště mají domov někde jinde, ne jenom naše lesy nepatří nám.

Seděl jsem v polohoru proslulého dopoledne, informace o církvi šusly kolem mých uší /mohu se přihlásit a budu-li vybrán za sedm až deset tisíc se jet z dálky podívat na svatořečení Anežky do Říma a třetího dne ruče domů/, moje oči objížděly sochy, které už to asi mají spočítané. Hledal jsem sílu, která všechny sněhly a svaté drží v tom zadržném pohybu, když mě napadlo, že pro ty sochy bude snad lepší, najdou-li svůj konec v troskách chrámu, ale jím se přihodí něco horšího, než se klenba zřítí, převezou je, ty nejprecennější, do některého muzea, tam uloží nejapně do sklepa, kam nikdo nechodí a budou na to hář, než kteří-

koli vyhnanci - neboť ony už se nebudou mít kam vrátit. Na místě jejich bývalého bydliště možná vděční občané jednou v akci zpostaví televizní zesilovač, neboť kostel stojí na kopci, vlastně na ostrahu, jak je u Jizery zvykem.

Musel jsem pak myslet na to, jak jsem před několika dny jel na kole opět do Lyncé na ochotnické představení podle Hrabala, v tom městě Šperkové a Harlekýnových milionů, opět jsem projížděl kolem hestince U města Kolína, ale nezastavil jsem se na jedno, byl jsem rozjetý a neměl jsem řízen, zato vlevo nahoře na střechě zámku stál svatý se svatozáří, ale nebylo kolem něho tolik soch, jako se mi zdálo poprvé, jel jsem na ochotnické divadlo, které bylo díky ochotnickému provedení tak průhledné, že jsem mohl během hry, na stráž docela, vzpomínat na knihu o Zdenku Dítěti a přemítat při tom, proč /Krebet s Calixtým?/ právě tak a ne jinak, přemýšlet i o tom, jak to asi hrajou ve Smečkách, mít nakonec i trochu strach ze zpáteční cesty do kopců v lesích, musel jsem myslet i na to, jak opravdu z cesty do divadla byly zážitky tři, cesta tam nádherným podvečerem letošního časného léta, kdy mraky rostly a barvily se až ke snům Caspara Davida Friedricha, představení a cesty zpět, kdy jsem mohl jet úplně sám bez světla a sledovat, jak průzračný pozdní večer roste do temnotné noci, ještě temnější v lese, zážitky, jak jsem si je předsevza, a že dočasně nevím, který z nich byl a je nejkrásnější, neboť i hrůza je krásná, jak se už dlouho ví.

Už jsme byli před kostelem, odemkl jsem kola /zloději kol ještě neopustili naši zemi, i když se tvrdí, že někteří/, Svatý Vavřinec a Svatý Šebestián byli už za zády, Herky pořád opuštěné, neb co je opuštěnější, než Čechy v neděli dopoledne, ani cirkulárku, toho víkendového skrývání venkova nebylo slyšet, naše kola projela

po mostě nízké nad řekou, obilí už bylo vysoké, vůně lesa pro dnešek zahrnala věčný smrad u bredeckého cukrovaru, svět jakoby náhle, snad jenom pro tuhle naši jízdu z kostela domů, udělal krok stranou a ukázal tvář, o které sníme, i ty nešťastné Francovy sochy jakoby se, teď už bez nebezpečí, že je v zamčeném kostele někdo uvidí, na sebe tiše usmály, - ale já jsem věděl, že to potrvá jen chvíli, chvíličku, než se objeví naše městečko, než se podíváme jeden na druhého, než si opravdu vzpomene, než svět udělá krok zpět a on už ho právě dělal.
Děkuji.

Pozdrav do vězení

Pantáta z Kouřimi
Svatý Jan na podstavci

Hvězdičky hoří tu
kelem jen přešvýchavci

Rok rokem pomíjí
náme to čím dál nín

na Svatou Helenu
anebo za komin

Anebo za prskavku
na nebi nebetyčnou

Anebo s Martinem
a jeho věčnou pryčnou

KARL TGMAN

P Í S E N

A podle vod a podle cest
šuměly truchlé topoly.
Moi, jaký lék na srdce jest,
když vzpomínka je rozbolí?

Kraj rodný s nečí hoveří
v tvém srdci - znáš ten stesk a žal?
Kol tebe les a polehí.
Ch, komu by ses spovídal?

A ženy s květy kolem jdou
a smutně písně zpívají
a ve tvou duši ubíhají
marnosti se tou splyvají.

/Selancholická pout, 1906/